

Баремъ ти да бѣше поотрастналъ — да не ми е мжка за тебе!...

— За мене грижа да нѣмашъ, дѣдо! — отвърна Янко. — Че ти по-голѣмъ ли бѣше, кога тръгна да си изкарвашъ хлѣба?...

— Какво по-голѣмъ! Ей-такъва пумпалъ нѣ, като тебе. Съ бѣли мишки ходѣхъ. Късметъ на хартийки продавахъ. Нали отъ тогазъ ми остана това име — Парушъ Късметътъ. Пъкъ сетне направихъ куклитъ... Е-ехъ, късметъ, дѣдовото, ама за другитъ — не за насъ!...

Стигнаха при единъ голѣмъ дворъ. Вжтре пламтѣше огънь. Виждаха се разтоварени кораби и кошове грозде. Чуваше се глъчка и шумъ. Бѣше гроздоберъ и берачитъ току що бѣха се върнали отъ лозята.

Стопанинътъ и работниците посрещнаха дѣда Паруша и Янка съ радостъ. Нагостиха ги. Почерпиха ги съ прѣсна шира. И дѣдо Парушъ пипна гждулката, сложи столчето съ куклитъ предъ себе си и почна:

Задала се, Стояне ле,
тъмна мъгла, либе ле.
Не е била, Стояне ле,
тъмна мъгла, либе ле...